

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 4 Ἰουλίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 79

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, διήγημα Κάρμεν Σιάδα.—Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.—ΚΟΜΗΣΣΑ
ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

Διήγημα ΚΑΡΜΕΝ ΣΙΑΔΑ, Βασιλίσσης τῆς Ρωμανίας.

[Συνέχεια]

Μόλις ἡ Βέρθα ἐπέστρεψε, καὶ ἀμέσως
μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς φίλης της, καὶ ἐ-
ναγκαλιζομένη αὐτὴν εἶπε :

— Πόσον ἔσφαλες μὴ ἐλθοῦσα εἰς τὴν
χειροτονίαν. Ἡ τελετὴ ὑπῆρξε λαμπροτάτη.
Ὁ Ράλφος ὅμως ἦτο ὠχρὸς, ὠχρότατος...
Ἐνόμιζε τις ὅτι μόλις δι' ὑπερφυσικῶν δυ-
νάμεων τῆς βουλῆσεώς του ἵστατο εἰς τοὺς
πόδας του.

— Ἡ φυσιογνωμία του ὅμως ἐνέφαινε
αἰσθησὶν τινα εὐτυχίας ;

— Ἐὰν τὸ αἶσθημα τὸ ἐμψυχοῦν τὴν
φυσιογνωμίαν μάρτυρός τις ἐν μέσῳ τῶν
βασάνων καὶ τῶν ἀλγηδόνων προδίδει τὴν
εὐτυχίαν καὶ τὴν χαράν, τότε ἀναμφιβόλως
ὁ ἀδελφός μου ἦτο εὐτυχής.

— Καὶ πῶς ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς χειρο-
τονίας ;

— Ὁ Ράλφος λευχείμων ἐγονυπέτησεν
ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου· οὗτος ἠρώτησεν αὐ-
τὸν ἐὰν ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν του ἄρκετὰ ἱκα-
νὸν νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὰς στερήσεις, θυσίας
καὶ θλίψεις, συμφυεῖς πρὸς τὸν ἐκκλησιαστι-
κὸν βίον . . . Ἐὰν ἡσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του
ἐτοιμον νὰ διαρρήξῃ τοὺς δεσμούς τοὺς συν-
δέοντάς αὐτὸν πρὸς τὸν κόσμον, ἀνήχη δέ
πλέον μόνον εἰς τὸν Θεόν . . . Ἐν περιπτώ-
σει καθ' ἣν δισταγμός τις ἀβεβαιότητος ἐ-
πεσκότιζε τὸ πνεῦμά του, ἦτο ἐλεύθερος νὰ
μεταβάλλῃ ἀπόφασιν· τὸν παρεκάλει μάλι-
στα νὰ δηλώσῃ τοῦτο μὴ ἀποσιωπῶν αὐτό...

— Καὶ τί ἀπήντησεν ;

— Ἐμείνει στιγμᾶς τινας σιωπῶν, μὲ τὰ
βλέμματα ἐστραμμένα πρὸς τοὺς οὐρανοὺς,
ὡς νὰ ἐζήτη βοήθειάν τινα ἢ ἐμπνευσιν,

εἶτα μετ' ἀσθενεὺς φωνῆς ὤμοσε τὸν ὄρκον
τοῦ δούλου τοῦ Κυρίου.

— Ἀλλὰ διατί κλαίεις, Ἐδίττη ;

— Ἐγώ ; . . . Ἐγὼ δὲν κλαίω.

— Τότε τί εἶναι αὐτά ; . . . Ἐπαναλαμ-
βάνει ἡ Βέρθα δεικνύουσα αὐτῇ τὰ ρέοντα
δάκρυα.

.....

Μετὰ ἓνα μῆνα ἀπὸ τῆς χειροτονίας του
ὁ Ράλφος κατ' ὅκει διαρκῶς εἰς τὴν πόλιν,
ἀλλ' ἀντὶ νὰ κατοικῇ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ
οἰκίαν, εἶχεν ἀποσυρθῇ παρὰ τινα γέροντι
ιερεῖ, ἀναμένων τὴν πρώτην λειτουργίαν, ἣν
ἐντὸς ὀλίγου ἐπρόκειτο νὰ τελέσῃ.

Ὁ νέος ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς ὅπως συναν-
τήσῃ τὴν φίλην του, καὶ ἡμέραν τινα καθ'
ἣν εἶδεν αὐτὴν, ἐχαιρέτισε ψυχρῶς, καὶ ἔ-
σπευσε νὰ ἀπομακρυνθῇ.

Τοῦτο πολὺ κατελύπησε τὴν Ἐδίττην·
δὲν εἶχε σκεφθῇ ὅτι ἦτο ἱπανάγκης νὰ ἀπο-
χωρισθῇ ἐντελῶς αὐτοῦ, καὶ ἐπερίμενε καθ'
ἐκάστην ἐπίσκεψιν τοῦ νέου ιερέως, καὶ ὅταν
ἤρχετο ἡ ἐσπέρα, καὶ ἐξηφνίζετο ἡ γλυ-
κεῖα ἐλπίς, τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν τὸ λευ-
κὸν προσκεφάλαιον τῆς κόρης ἦτο κατὰ βρε-
κτον ὑπὸ δακρύων· τῇ ἐφαίνετο ὅτι ὁ κό-
σμος περιεκαλύπτετο ὑπὸ ζοφεροῦ σκότους,
ὥσπερ πᾶν αἶσθημα χαρᾶς, πᾶσα κίνησις
καὶ ζωὴ εἶχεν ἐν ἀκαρεῖ ἐκλείπειν· καὶ τότε
ἀπέτεινε πρὸς τὴν μητέρα της θερμὰς πα-
ρακλήσεις, ὅπως ἐπιτρέψῃ αὐτῇ τὴν εἰσοδὸν
ἐν τινὶ μοναστηρίῳ. Ἀλλ' ἡ μήτηρ τῇ ἐλε-
γεν ὅτι ἦτο σκληρὰ θυγάτηρ τρέφουσα τοι-
αύτας ἰδέας, θέλουσα αὐτῇ νὰ ἀφήσῃ αὐτὴν
μόνην καὶ παρ' ὅλων ἐγκαταλειμμένην.

Ἐν τούτοις ὁ Τασίλλος δὲν προσεπάθει
νὰ ἀποκρύψῃ τὸ πρὸς τὴν Ἐδίττην ἐλκυ-
στικὸν αἶσθημα, ὅπερ ἡσθάνετο εὐρισκόμε-
νος μετ' αὐτῆς, καὶ εἰς πολλὰς μετὰ τῆς
μητρὸς αὐτῆς ὁμιλίας ἤρχετο. Αὕτη ἡμέραν
τινὰ ἐκάλεσε τὴν θυγατέρα της ζωηρῶς, ἐ-

πιμένουσα ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὰς τοῦ μο-
ναστικῷ βίου ἰδέας της, δεχομένη ἀντὶ τού-
του τὴν σύμφωνόν της μετὰ νέου, ὅστις ἤ-
θελεν ἐπιφραγίσει τὴν εὐτυχίαν της...

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἀγαπήσω
οὐδένα πλέον, ἀπήντησεν ἡ κόρη. Ἐπιβάλ-
λετέ μοι ὁποιονδήποτε ἄλλην θυσίαν, καὶ
ἔσομαι εὐτυχὴς ὑποφέρουσα αὐτὴν δι' ὑ-
μᾶς... Ἐξ ἄλλου ἐν συνειδήσει δὲν δύναμαι
νὰ ἀποκρύψω εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἤθελε
μὲ νυμφευθῇ, τὰ διεγείροντα τὴν καρδίαν
μου αἰσθήματα, ἅτινα καθιστῶσι τὸν γά-
μον ἀδύνατον...

— Λοιπὸν ἂν καὶ γνωρίζῃ αὐτὸς ὅτι δὲν
τὸν ἀγαπᾷς, οὐχ ἤττον τώρα εἰπέρ ποτε
εἶναι ἀποφασισμένος νὰ σοὶ δώσῃ τὸ ὄνομά
του.

— Ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ δὲν θέλω δεχθῇ τὴν
ἑνώσιν ταύτην, ἥτις μοὶ φαίνεται ἱεροσυ-
λία... Καὶ ἡ δύστηνος κόρη προσέθηκεν ὀλο-
λίζουσα :

— Καθ' ὅλον τὸν βίον μου ἐπιθύμησα
νὰ κλεισθῶ ἐν τινὶ μοναστηρίῳ, καὶ ἦδη εἶ-
ναι πολὺ ἀναγκαϊότερον, ὦ, πίστευσον, μη-
τέρ μου, εἶναι ἀναπόφευκτον διὰ τὴν ἡσυ-
χίαν τῆς ψυχῆς μου νὰ ἐγκαταλείψω τὸν
κόσμον.

Τότε ἡ μήτηρ τῇ ἀπεικόνισε τὴν δυστυ-
χίαν, ἥτις θὰ ἐπήρχετο εἰς αὐτὴν στερου-
μένην τῆς ἀντιλήψεώς της... Τῇ ὑπέδειξεν
ὅτι θὰ ἠναγκαζέτο νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην
ἀπὸ θυρᾶς εἰς θυρᾶν... Ἐνῶ ἔαν συγκατετί-
θετο εἰς τὸν γάμον αὐτὸν ἤθελεν ἀσφαλίσει
τὸ εὖ ζῆν τοῦ γήρατός της, θέτουσα ἐκπο-
δὼν τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν πενίαν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ δυστυχὴς κόρη
δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ, καὶ ἀπεσύρθη
μελαγχολικὴ καὶ λίαν καταβεβλημένη εἰς
τὸ δωμάτιόν της.

Τέλος ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς πρώτης λειτουρ-
γίας τοῦ Ράλφου.

Πόσον ώραία καὶ συγκινητικὴ ἦτο ἡ σκηνή, καθ' ἣν ὁ ἐπίσκοπος ἔθεσε τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου ἱερέως, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ διὰ τῶν ὕλων ριπτόμεναι ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐφώτιζον, καὶ ἐσχημάτιζον περὶ αὐτὸν χρυσοειδῆ κύκλον φωτεινὸν καὶ αἰθέριον. Ἐνῶ ὁ Ράλφος ἔστρεφε διὰ τὴν ὑψώση τὸ ἅγιον ποτήριον ἐνώπιον τοῦ πλήθους, ὅπερ ἐπλημύρει τὸν ναόν, εἶδε τὴν Ἐδίττην. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ὡς ἐλκυσθέντες ὑπὸ μαγνητικῆς τινος δυνάμεως συνηντήθησαν, καὶ ἡ κόρη τόσον ζωηράν καὶ αἰφνιδίαν συγκίνησιν ἠσθάνθη, ὥστε ἔπεσε χαμαὶ ἀναισθητός. Σκιὰ διήλθε πρὸ τῆς μορφῆς τοῦ Ράλφου, καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἐκ νέου στρεφόμενός τὸ "Ἄγιον βῆμα, ἐφάνη ἐξωγραφισμένη ἡ ὁδὸν καὶ ἐν ταύτῃ ἡ ἀγγελικὴ καρτερία.

Ὁ Τασίλλος ἐβόηθησε τοὺς παρευρισκόμενους, οἵτινες ἴσταντο ὀλίγα βήματα ἀπὸ τῆς Ἐδίττης, ὅπως ἀνεγείρῃ καὶ τὴν παρὰσχῶσι τὰς πρώτας περιθάλψεις· ἀλλ' αἰσθημα ἀβρότης ἐκώλυσε αὐτὴν ὅπως τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς εἰκίας αὐτῆς.

Μετὰ παρέλευσιν μηνῶν τινῶν ἀπὸ τῶν συμβάντων τούτων, τὰ ὁποῖα ἀφηγοῦμεθα, ὁ Τασίλλος εἶχε γράψῃ πρὸς τὸν πατέρα του παρακαλῶν αὐτόν, ὅπως μὴ τὸν πειθαναγκάσῃ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Βέρθας, πρὸς ἣν οὐδεμίαν κλίσιν πλέον ἠσθάνετο, ἐνῶ τοῦναντίον ἀληθὲς καὶ βαθύ τοιοῦτον ἠσθάνετο διὰ τὴν πτωχὴν κόρην, ἣν ἐπεθύμει διαπύρως νὰ νυμφευθῇ. Ὡς ἀπάντησιν ἔλαβεν ὅτι ἔδει νὰ ἀποδιώξῃ τὰς ἀτόπους ἰδέας τὰς ἐντυπωμένους εἰς τὴν κεφαλὴν του, ὅτι ὁ ἔρως θὰ ἦτο παρακλούθημα τοῦ γάμου, συνεπὶς νὰ ζητήσῃ ἄνευ περικοιτῶν τινὸς ἀναβολῆς τὴν χεῖρα τῆς πλουσίας κληρονόμου.

Ἐν τούτοις καὶ μετὰ τὸ τελεσίγραφον τοῦτο οὗτος δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ ἀποχωρισθῇ τῆς ἰδέας τοῦ νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Ἐδίττης· ἀλλ' ἡ ψυχρότης μεθ' ἧς αὕτη ἐξηκολούθει νὰ τὸν ὑποδέχεται, τὸν ὥθησε τέλος ὅπως ὑποταχθῇ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πατρὸς του.

Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὴν κατωκίαν τῆς Βέρθας, εἰς ἣν πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχε σκεφθῇ νὰ εἰσέλθῃ, καὶ προσπαθῶν νὰ καταπνίξῃ τὴν λύπην του, ἥτις τὸν καταπιέζε, ἀνέβη ἡρέμα τὰς λιθίνους βαθμίδας, αἵτινες εὐρίσκοντο πρὸ τῆς θύρας.

Ἀλλ' αἰφνης ἔστη ἀκουσίως, διότι ἀπὸ τινος ἡμιανεφωμένης θύρας ἤκουσεν εὐκρινῶς τὸν ὀρμητικὸν καὶ ὀργίλον τόνον τῆς Βέρθας λεγούσης:

— Σὺ, σὺ μόνον ἡλλαξες εὐτὼ τὰ αἰσθηματά σου... καὶ εἰς σέ χρεωστῶ τὴν ἀδιαφορίαν, ἣν πρὸς ἐμέ δεικνύει... ἐπικατάρατος ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἐνεφανίσθη ἐν μέσῳ ἡμῶν μετὰ τῆς μελιχίῃ καὶ σαγηνευτικῆς φωνῆς σου, μετὰ τῶν δακρύων καὶ τῶν γελοίων λιποθυμιῶν σου, ὅπως κινήσῃς τὴν συμπάθειαν σου, καὶ παρέξῃς εἰς τὸ κοινὸν θέαμα τοῦ πρὸς τὸν Ράλφον ἔρωτός σου. Εἶσαι ἄφρων καὶ ἀναιδής! Τίς εἶδε διὰ τί νος αἰσχροῦ καὶ ἀτίμου μαγείας κατέστησες τὸν Τασίλλον τοιοῦτον, ὥστε ἐμμανῶς νὰ ἐρκαθῇ σοῦ, λησμονῶν ἑνώσιον προαποφασισμένην ὑπὸ τῶν συγγενῶν μας...

— "Ω! μὴ ὀμίλει εὐτὼ, Βέρθα! αἱ εἰκασίαι σου εἰσὶν ἄδικοι... ἄλλως τε δὲν ἀγνοεῖς, ὅτι ἡ κλίσίς μου εἶναι νὰ γείνω μοναχὴ.

— Ναί, ναί, ἡ αἰωνία κωμωδία. Ἐγὼ γνωρίζω ὅτι εἶσαι ἀναισχυντος ψεύστης, ὅτι κρύπτεις τὰς πράξεις σου ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας, ὅπως εὐχερέστερον τύχῃς τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ ἐκείνου, ὃν ἐγὼ ἀγάπῳ...

— Καὶ ἐν τούτοις εἶσαι μάρτυς, ὅτι σπαινίως ἀποτεινῶ τὸν λόγον πρὸς αὐτόν...

— Αὕτη ἡ ψυχρότης εἶναι ἡ πλειότερον ἐλκύουσα αὐτὸν πρὸς σέ... "Ω! ἡ ὑποκρισία σου δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μὲ ἀπατήσῃ. Εἶσαι ὃν ἄψυχον, ἀναισθητον, ἀδιάφορον καὶ ἐνεργεῖν ἐσκεμμένως, καὶ τὸ ὄνομα ἔρως οὐδεμίαν διὰ σέ ἔχει ἔννοιαν... Ἐνῶ ἐγὼ διὰ νὰ τὸν καταστήσω εὐτυχῇ πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας ἤθελον ὑποχωρήσει, σὺ οὔτε κἂν ἤθελεις προσπαθῇς οὔτε πόνον νὰ αἰσθανθῇς, μὴτε δάκρυα νὰ χύσῃς... Ἐγὼ διὰ νὰ τὸν σώσω κινδυνεύοντα, εἰς οὐδὲν ἤθελον λογίσει νὰ χύσω τὸ αἷμά μου, καὶ σὺ... σὺ, σὺ εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ νεκρὸν ἐὰν τὸν ἔβλεπες εἰς τοὺς πόδας σου, δὲν ἤθελεις ὑψώσει οὔτε τὸ πρόσωπόν σου κἂν καὶ πρὸς αὐτόν νὰ στρέψῃς, ρίπτουσα βλέμμα οἴκτου καὶ συμπαιθείας... Συλλογίσθητι ὅμως καλῶς ὅτι εἰμὶ συνειθισμένη νὰ θραύω καὶ συντριβῶ πᾶν κώλυμα, ὅπερ ἤθελεν ἐμποδίζει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων μου... καὶ οἴκην ἐχίδνης θέλω σέ καταστήσει, ἐὰν τολμήσῃς νὰ ἐναντιωθῇς εἰς τὴν ὑπ' ἐμοῦ κατοχὴν τοῦ Τασίλλου.

Εἰς τὰς προπετεῖς καὶ σκληρὰς ταύτας λέξεις ὁ νέος ἠσθάνθη αἰσθημα φρικιάσεως καὶ ἀπογοητεύσεως, ἐνόησεν ὅποια δυστυχία περιέμενε αὐτόν συζευγνύμενον μετὰ τοιαύτης γυναικός, καὶ ἀπεφάσισεν ἄνευ ἀναβολῆς νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ, ὅπως ζητήσῃ ἀντ' αὐτῆς τὴν χεῖρα τῆς Ἐδίττης, ἐπιφυλαττόμενος ὅπως κατόπιν αἰτήσῃται τὴν ἀδειαν τοῦ πατρὸς του, ὥστε μανθάνων οὗτος τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων κατὰστασιν, δὲν ἤθελεν ἐμμείνειν ἀποποιούμενος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένοι.

[Συνέχεια]

— Ἀνάλυσε ὁ πάγος, ἐγρύλισεν οὗτος· καὶ μάλιστα περισσότερον παρ' ὅσον ἔπρεπε! Σὺ, σὺ, ποῦ δὲν μπορούσες νὰ ὑποφέρῃς τὰ κορίτσια τοῦ τόπου μας!

— Νομίζεις ὅτι αὕτη ὁμοιάζει μὲ τ' ἄλλα κορίτσια!

— Ἐκείνη ποῦ ἀγαπάει κανεὶς, εἶναι

πάντοτε διαφορετικὴ ἀπὸ ταῖς ἄλλαις, εἰπεν ὁ Θωμάς δογματικῶς ὥς ἦναι, εἶσαι βέλαιος πῶς ἦταν ἐκείνη ποῦ πέρασε;

— Καὶ τρέχει τοὺς δρόμους τὴν νύκτα! τί σημαίνει τοῦτο; ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀνδρέας. Ὁ πρωτότοκος δὲν τὸν ἤκουσε.

— Φοβοῦμαι κανὲν δυστύχημα, εἶπεν ἔρχεσθαι μαζί μου;

— Σὰν τὸ θέλεις.

Καὶ ὁ ἀγορκόμος ἔτρεχεν ἤδη ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου πρὶν οἱ δύο ἀδελφοὶ τοῦ ἐγερθῶσιν ἀπὸ τὰς ἐδράς των.

Ὁ ναύτης ἐκόμωσεν τὸ ἐπανωφόριόν του, κατεβίβασεν τὸν πῖλόν του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ του, ἤρχισε νὰ τρέχῃ κατόπιν τοῦ πρωτοτόκου.

Ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν σφοδρὸς ἄνεμος, πνεύσας τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὀλίγον ἔλλειψε νὰ τοὺς ἀνατρέψῃ.

— Κρατήσου καλὰ, εἶπεν ὁ Θωμάς, διότι κανεὶ τόσος ἀέρας ποῦ μπορεῖ νὰ συνεπάρῃ καὶ τοῦ διαβόλου τὰ κέρτα.

Καὶ πραγματικῶς ἤκούε τις μακρόθεν τὸν ἄνεμον συρίζοντα διαφοροτρόπως καὶ ἀποτελοῦντα ἁρμονίαν φοβεράν.

Τὰ παραθυροφυλλὰ τῶν οἰκιῶν διέφευγον τῶν στηριγμάτων αὐτῶν καὶ ἐκτύπων θορυβῶδες ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ ποῦ καὶ ποῦ αἱ ὕλοι θραυόμεναι κατέπιπτον μετ' ἀπαισίου πατάγου. Πρὸς δὲ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, πλησίον τῆς ἀκτῆς, ἤκούοντο μυκηθμοὶ καὶ ὑπόκωφοι κρότοι, ὅμοιοι πρὸς τοὺς μακρόθεν ἀκουσμένους κανονοβολισμούς.

Φοβερά νύξ!

Οἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι.

Ναῦται τινὲς μόνον ἐπέστρεφον ἀργὰ εἰς τὰς καλύβας των, στηριζόμενοι εἰς τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν ἵνα μὴ κρημνισθῶσιν.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐβιάζον μετὰ κόπου.

Τί ἔγεινεν ὅμως ὁ ἀδελφός των;

Εἶχε γείνει ἄφαντος.

Τυχαιῶς διηυθύνθησαν τρέχοντες πρὸς τὴν παραλίαν, ἐκεῖ βεβαίως θὰ διηυθύνθη ὁ πρωτότοκος, ἀφοῦ ἐφοβῆτο ἀπονενωμένον τοῦ διάθεμα τῆς ξένης.

— Ξεύρει περισσότερα, ἀφ' ὅσα λέγει, παρετήρησεν ὁ Ἀνδρέας. Ἀπόψε μοὶ ἐφάνη ἀνήσυχος, ἀναστατωμένος. Ὅταν ἐφθασα τὸ πρωί, τὸν εὗρον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεανίδος καὶ τῇ ὀμίλει· κατὰ τρέχει βεβαίως, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐννοῶ.

Ὅτι συνέβαινεν ἐν τούτοις ἦτο θλιβερόν.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀλέκτορος διηυθύνετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀρχαίως τις ὑπῆρθε ξενοδοχεῖον ἐκ Παρισίων, διαδεχθεὶς γέροντα ἀγαπώμενον παρὰ τῶν πελατῶν του, οἵτινες τὸν ἐξετίμων, ἀλλ' ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ πλέον ἕνεκα τοῦ γήρατος.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἄπληστος κέρδους, εἶδε δυσἀρέστως κατελθεύσας εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του τὴν Μερσεδὲς μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς, αἵτινες ἐξέλεξαν τοῦτο ὡς μετριώτερον τῶν ἄλλων ξενοδοχείων, πρὸς ἀποφυγὴν μεγάλων δαπανῶν.

Ἵγποπος καὶ δὺσπιστος, ἐξέλαβεν αὐτὰς ὡς ραδιούργους.

Ἡ δυσαρτέκιά του κατέστη καταφανὴς, ὅτε ἡ Μερσεδὲς ἀσθενήσασα ἔμεινε κλινῆρης.